

Sygn. akt IV CSK 435/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku J. M.
przy uczestnictwie M. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt IX Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę
3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 6 marca 2014 r., którym Sąd Okręgowy - na skutek apelacji uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 lutego 2013 r. o podziale majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między uczestnikami - zmienił częściowo zaskarżone postanowienie, natomiast w pozostałym zakresie oddalił apelację. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., skarżący wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego i odrzucenie apelacji ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że „...w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do wyjaśnienia dopuszczalności interpretacji wprowadzającej wewnętrzną rozbieżność w orzecznictwie, a to z uwagi na odmienny sposób obliczania powierzchni użytkowej nieruchomości stanowiących przedmiot tej samej sprawy, a więc

interpretacji opartej na różnych przesłankach (przepisach, normach, zasadach) i prowadzącej w konsekwencji do różnych wniosków, a mianowicie wliczenia jednej powierzchni (antresoli) i niewliczenia innej (piwnica) do powierzchni użytkowej...”. Poza tym wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy - z naruszeniem art. 130² § 3 k.p.c. - rozpoznał apelację uczestniczki, mimo że apelacja ta ulegała odrzuceniu.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, skarżący nie może przy tym powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazał.

Skarżący nie wykazał również przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla

rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący przytoczył wprawdzie obszernie wywody, mające uzasadniać wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, lecz w istocie nie wykazał przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Kwestia stosowania dyrektyw interpretacyjnych nie ma waloru nowości i w związku z tym nie wywołuje poważnych wątpliwości prawnych, wymagających zajęcia stanowiska. Skarżącemu chodzi w istocie o zastosowanie w niniejszej sprawie art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 150). Uszło jednak jego uwagi, że powołana ustawa reguluje zasady i formy ochrony praw lokatorów oraz zasady gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, w skład którego - zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 10 - wchodzi lokale stanowiące własność gminy albo gminnych osób prawnych lub spółek handlowych utworzonych z udziałem gminy, z wyjątkiem towarzystw budownictwa społecznego, oraz lokale pozostające w samoistnym posiadaniu tych podmiotów. Skarżący nie wykazał, by wykładnia art. 2 ust. 1 pkt 10 w związku z art. 1 powołanej ustawy miała znaczenie dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 7 pkt 10, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).